

ת"פ 49411/09/20 - מדינת ישראל נגד מוסא אלבחירי

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 49411-09-20 מדינת ישראל נ' אלבחירי(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רות שפילברג כהן המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ מתמחה גב' נדידה מטר
נגד הנאשם		מוסא אלבחירי (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד עמיד מוקטרן

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן שייחס לו עבירת **התנהגות פרועה במקום ציבורי** - לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ועבירת **ניסיון לתקיפת עובד ציבור** - לפי סעיף 382א(א) וסעיף 25 לחוק.
2. על פי כתב האישום המתוקן, מדובר באירוע מיום 17.5.20, שהתרחש בבית חולים "העמק" בעפולה, בעת שאחותו של הנאשם חשה ברע, והובאה על ידי אמו ועל ידו לקבלת טיפול רפואי באותו בית חולים. כאשר האם והאחות נכנסו אל חדר המיון הפנימי, דרשה האם מאח הסייעודי בשם פיראס ג'מאמעה, אשר עבד במקום, לטפל באחותו של הנאשם באופן מידי. או אז הסביר לה האח פיראס כי ראשית עליה לפתוח תיק רפואי לבתה בחדר המיון החיצוני לפי נהלי בית החולים, ורק אז יוכלו לקבלה ולהעניק לה טיפול רפואי. בתגובה, החלה אמו של הנאשם לצעוק על האח פיראס ודרשה כי יטפל בבתה לאלתר. בהמשך למתואר לעיל, ומשיצאה אמו של הנאשם אל חדר המיון החיצוני ופתחה תיק רפואי לאחותו של הנאשם כנדרש, הגיע הנאשם למקום ושאל את אמו מי הוא איש הצוות הרפואי אשר הורה לה לפתוח תיק רפואי ולא טיפל באחותו, ופא הצביעה לעבר פיראס אשר שהה באותה העת בחדר התרופות, אשר על פי נהלי בית החולים, הכניסה לאזרחים אליו אסורה. בהמשך לכך, ניגש הנאשם אל עמדת הצוות הרפואי אשר בינה ובין באי המחלקה חוצצת זכוכית, ודפק עם ידו בחוזקה על הזכוכית, כאשר בעמדת הצוות הרפואי ישב אותה עת אח אחר בשם באדר ושוחח בטלפון. אז נטל הנאשם דלי אשר בו חומר ניקוי, והשליך אותו מעל הזכוכית לתוך עמדת הצוות הרפואי. כתוצאה ממעשיו, פגע הדלי בראשו של האח באדר והנוזלים שהיו בו נשפכו עליו. בהמשך לאירוע, השליך באדר בחזרה את הדלי הריק מנוזלים אל עבר הנאשם אך לא פגע בו, יצא מעמדת הצוות הרפואי בריצה תוך שהניף לעבר הנאשם דלי אחר אשר היה מונח במקום, הרים מוט המשמש למתן עירוי נוזלים, והניפו לעבר הנאשם. במהלך ההנפה פגע קצה המוט בראשו של ד"ר מוחמד אגבאריה שהיה במקום, וגרם לו לשריטה מדממת בראשו.

3. ביום 5.12.21 הציגו הצדדים הסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן למתכונתו שפורטה לעיל, הנאשם הודה והורשע, ונקבע כי יוגש לבג"ד תסקיר שירות המבחן שמסקנותיו לא יחייבו את המאשימה. יחד עם זאת, המאשימה הגבילה עצמה לעונש מקסימלי של מאסר בפועל למשך תשעה חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות, בכפוף לחוות דעת הממונה.

תסקיר שירות המבחן

4. **שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם ענישה חינוכית, במסגרת צו של"צ בהיקף של 140 שעות למשך שנה לצד מאסר על תנאי ופיצוי, זאת נוכח התרשמותו הכללית מהנאשם ולאחר שקילת כלל הגורמים והנסיבות.**

על פי התסקיר מיום 18.9.22, הנאשם רווק בן 23, מתגורר עם משפחתו הגרעינית בביתם בכפר מוקיבלה. משפחתו מונה זוג הורים, אמו עקרת בית ואביו מורה בבית ספר, ולו חמישה אחים ואחיות בגילאים 17-26. הנאשם תאר מערכת יחסים קרובה עם בני משפחתו, שלדבריו מהווים גורם תמיכה משמעותי עבורו.

הנאשם מסר כי סיים 12 שנות לימוד בכיתת מכונאות רכב, ללא תעודת בגרות, תאר עצמו כתלמיד טוב וכנער חברותי ומקובל חברתית, וכי מאז שסיים לימודיו הוא עובד בעבודות מזדמנות.

על פי התסקיר, אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות. בהתייחס לעבירה נשוא דיון זה, הנאשם לקח אחריות מלאה על התנהלותו התוקפנית כלפי הצוות הרפואי והביע צער וחרטה על מעשיו. לדבריו, ביום ביצוע העבירות, הגיע עם אמו ואחותו לבית החולים בשל בעיות לב מהם סובלת אחותו, וזאת כאשר הוא מצוי בעיצומו של צום הרמדאן. עוד שיתף כי חש חולשה וקושי בשל הצום ועם כניסתו לבית החולים החלה אחותו לפרקס, והוא חש לחץ וחרדה ממצבה. הנאשם מסר כי חשש מאוד לגורלה של אחותו ולכן הגיב באופן אימפולסיבי ללא כל חשיבה על מעשיו ועל השלכותיהם. הנאשם הביע בווה וחרטה עמוקה על מעשיו וגילה תובנות לגבי ההשלכות של התנהלותו, תוך שציין כי התנהגות שכזו כלל אינה מאפיינת אותו, וכי הוא מבין כיום שהיה עליו להתרחק מהמקום ולשקול את הדרך בה בוחר להתנהל עם הקושי בו נתקל.

שירות המבחן העריך כי הנאשם אינו בעל דפוסים עברייניים ואלימים מושרשים, בעל יכולות תקשורת טובות ותובנה לגבי המניעים והכשלים בהתנהלותו באירוע נשוא הדיון. הנאשם לקח אחריות מלאה תוך גילוי חרטה וצער על התנהלותו במהלך האירוע, מסוגל לגלות אמפטיה כלפי הנפגעים ומגלה הבנה לגבי ההשלכות האפשריות של התנהגותו. עוד התרשם השירות, כי מדובר בנאשם צעיר יציב ומאורגן, בעל יכולות אישיות תקינות ומערכות תמיכה משמעותיות בסביבתו המתנגדת להתנהגות עוברת חוק, המגלה יכולת הסתגלות ותפקוד תקינים במסגרות לאורך חייו, וכן מגלה אחריות לגבי תפקידיו במסגרת המשפחתית. מנגד, הנאשם התקשה להתמודד עם מצב לחץ וקושי ופעל בצורה תוקפנית ואימפולסיבית אל מול גורמים טיפוליים רשמיים, תוך סיכון עצמו ואחרים בסביבתו, וללא כל מחשבה על מעשיו והשלכותיהם במהלך האירוע.

יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי ההליכים המשפטיים הנוכחיים המתנהלים כנגדו, מהווים עבור הנאשם גורם הרתעה משמעותי מפני התנהגות מפרת חוק בעתיד.

בהתחשב במכלול הגורמים האמורים, סבר השירות כי **קיים סיכון נמוך וברמת חומרה נמוכה לחזרה על התנהגות פורצת גבולות מצד הנאשם בעתיד.**

לאחר התלבטות, כאשר מצד אחד מדובר בעבירות חמורות, ומצד שני בנאשם שהינו אדם חיובי ביסודו ללא עבר פלילי, אשר לקח אחריות על התנהגותו הכושלת וביטא חרטה כנה על מעשיו, המליץ שרות המבחן להטיל על הנאשם ענישה חינוכית אשר תפגיש ותעמת אותו עם חומרת המעשים, במסגרת זו של"צ בהיקף של 140 שעות למשך שנה, לצד מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלונן.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ביום 28.9.22 טענו הצדדים לעונש בעל-פה בפניי.

טיעוני ב"כ המאשימה

6. **בהתאם להסדר הטיעון שהוצג, ב"כ המאשימה הגבילה עצמה לענישה לפיה הרף עליון מגיע לתשעה חודשי עבודות שירות, ובקשה מבית המשפט למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של מתחם זה, זאת לצד מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן, קנס והתחייבות.**

נטען כי מעשיו של הנאשם פגעו פגיעה ברף הבינוני-גבוה בערכים המוגנים של הגנה על שלמות גופם של עובדי ציבור בעת מילוי תפקידם, הגנה על שלווה נפשם מפני מעשי הפחדה והקנטה, והגנה על עובדי הציבור למלא תפקידם כדין. המאשימה טענה כי קיים אינטרס ציבורי בשמירה על החוק ושמירה על עובדי הציבור, ועל בית המשפט להוציא מסר מגנה בדמיו ענישה מרתיעה כלפי המבקשים לפעול כנגד עובדים אלה.

בהתייחסותה לנסיבות ביצוע העבירות, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם נושא באחריות הבלעדית למעשיו, תוך שהדגישה כי הייתה לו הבנה מלאה והיכולת להימנע מביצוע העבירות.

בנוסף, נטען כי נגרם נזק כאשר הדלי שהשליך הנאשם פגע בראשו של המתלונן, וכן הודגש הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם במקום ציבורי. ב"כ המאשימה טענה עוד כי הנאשם אמנם הורשע בעבירת ניסיון, אך אין להתעלם מכך שהעונש על עבירת הניסיון שווה לעונש העבירה המוגמרת; כמו כן בקשה להדגיש את האלימות והתעוזה של הנאשם בתגובתו על דברים של מה בכך ועל בקשה פשוטה שייפתח תיק בחדר המיון החיצוני, בהתאם לנהלים.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו ובו הומלץ על צו של"צ בלבד, לצד מאסר מותנה ופיצוי. בהתייחסה לדברים אלה טענה כי הנאשם כלל לא החל טיפול, ועל כן לטעמה המלצת השירות איננה מאזנת נכונה בין האינטרס הציבורי וחומרת מעשיו של הנאשם, לבין האינטרס הפרטי שלו. ב"כ המאשימה הגישה פסיקה רלוונטית והעירה כי הרף העליון של מתחם הענישה גבוה מתשעה חודשים, ואולם בהתאם להסדר, זהו הרף העליון המבוקש בענייננו.

לזכותו של הנאשם ציינה ב"כ המאשימה כי הוא נעדר הרשעות קודמות, וכי חסך זמן שיפוטי.

לבסוף, ולאורם של הדברים, בקשה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש ברף הבינוני של תשעת חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית, כמפורט לעיל.

טיעוני ב"כ הנאשם

7. **ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש ללא רכיב מאסר ועד מאסר של שישה חודשים, וביקש מבית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהשית על הנאשם של"צ בלבד.**

נטען כי הנאשם הודה בכתב אישום שתוקן באופן מקל משמעותי לעומת כתב האישום המקורי.

ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן, ממנו ומכתב האישום עולה לדבריו כי לא היה תכנון מתוחכם מצד הנאשם, אלא מדובר באירוע אקראי וספונטני, שהתרחש כאשר אחותו של הנאשם הייתה במצב רפואי רגיש של פרכוסים. ב"כ הנאשם טען, מבלי להצדיק את התנהגותו של הנאשם, יש להתחשב בכך שאחותו לא קבלה טיפול בזמן, והוא איבד שליטה בשל הלחץ לראותה במצב רפואי כזה, ולא מסיבה ספציפית או אישית אחרת.

נטען כי מעשיו הנאשם לא הסבו נזק חמור לצוות הרפואי.

באשר לפגיעה בנאשם נטען כי מדובר בבחור צעיר, העובד מזה כחצי שנה כנהג הסעות, מתמיד ומגלה רצינות, וכל ענישה שתכלול רכיב מאסר בפועל עתידה לפגוע בפרנסתו ולקטוע את הרצף התעסוקתי שלו. בנוסף, נטען כי הנאשם תומך כלכלית במשפחתו, ועל כן גם המשפחה עלולה להיפגע.

ב"כ הנאשם ביקש להדגיש את התסקיר החיובי של הנאשם, ואמר כי הנאשם לקח אחריות מלאה וגילה חרטה וצער. שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם ללא דפוסי עבריינות או קווים אלימים מושרשים, והעריך כי ההליכים המשפטיים נגדו היו גורם מרתיע עבור הנאשם, וכי הערכת הסיכון הנשקף ממנו - נמוכה.

צוין כי הנאשם ללא עבר פלילי, ונטען כי זו הסתבכותו הראשונה והאחרונה עם החוק.

ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה רלוונטית לענייננו, מאחר ומכילה פגיעות קשות יותר, עבירות נוספות, תקיפה של אנשי חוק, עבר פלילי מכביד ואף תיקים שנוהלו במסגרתם הוכחות. בהמשך לכך הגיש הסניגור פסיקה אשר לטענתו דנה במקרים דומים יותר למקרה שבפנינו ועל כן הענישה שם, שתפורט בהמשך, רלוונטית להשוואה.

לאור כל האמור ביקש הסניגור מבית המשפט לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהטיל על הנאשם של"צ, אותו יוכל למלא בבית ספר.

דברי הנאשם

8. הנאשם אמר שהוא מתנצל על כל הדברים הרעים שעשה, שאותם יחליף בדברים טובים. עוד אמר כי הוא

למד לקח ולא יחזור על הטעויות.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם

9. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירות של אלימות באופן כללי הם הגנה על שלמות גופו של האדם, הגנה על חייו, על ביטחונו, שלוות נפשו, כבודו, ויכולתו לקיים שגרת חיים ועבודה מבלי לחוש מאוים.

כשמדובר בעובדי צוות רפואי בבית חולים שהם גם עובדי ציבור הנופלים קורבן לאלימות, אזי נפגעים בנוסף, גם הערכים של תחושת הביטחון במקום העבודה; הגנה על מוסדות ציבור ותפקודם התקין של עובדי הציבור; שמירה על שלומו של עובד צוות רפואי הממלא את תפקידו, ותפקוד תקין של מערכות סיוע טיפול ובריאות.

ראו דברי בית המשפט בע"פ 4565/13 **אמון חאלד נגד מדינת ישראל** (4.11.13), בנוגע לאלימות כלפי עובדי ציבור:

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי (ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2) 172 (1972); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.8.2008); דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.7.2011)). עובדי הציבור "חשופים בצריח" - כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אך הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו."

בית המשפט התייחס לאלימות כלפי עובדי ציבור המשתייכים לצוותים רפואיים בע"פ 3526-20 **דוד זגורי נ' מדינת ישראל** (28.1.21):

"אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החיוניים של הציבור, יחושו כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על-ידי מטופל

או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה (ראו והשוו: ע"פ 6123/05 חתוכה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 (25.12.2005); ע"פ 3877/12 אבו גוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (9.1.2013)). שומה עלינו כחברה מתוקנת להבטיח כי אנשי הצוות הרפואי הפועלים יום-יום תחת עומסים כבדים, במסירות ובהתמדה, יוכלו לבצע את מלאכתם כשהם חשים בטוחים ומוגנים, וללא כל מורא (ראו: ע"פ 2712/09 שמילוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 2 (18.11.2009)). עוד יצוין כי מעשי אלימות או איומים המופנים כלפי אנשי צוות רפואי הניצבים על משמרתם אינם פוגעים "רק" בקורבן העבירה מושא התקיפה או האיומים, כי אם בשלומם של החולים כולם (ראו גם: ע"פ 3036/92 חמודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (24.11.1992)). מעשים אלה מחייבים, אפוא, ענישה מחמירה - אשר תבטא גמול ראוי בגין הפגיעות האמורות, וכן תשמש אמצעי להרתעת הרבים מפני ביצועם. זאת, בייחוד על רקע המציאות בימינו, בה נוכחים אנו לצערנו כי איומים על רופאים ואחיות ואף תקיפתם של אנשי צוות רפואי - הינם חזון נפרץ"

אלימות מתפרצת, בשל כעס על החלטה או על פעולה של פרט, אשר אינה נושאת חן בעיני התוקף הנה תופעה נפוצה ומכוערת, הפוגעת באיכות החיים ובתחושת הביטחון. אלימות בבתי חולים ובמרפאות, כלפי אנשי רפואה וטיפול, הפכה למכת מדינה. חולי ומצוקה גופנית אינם תופעה נדירה בחדרי מיון ובמרפאות, ועמם מלווים באופן טבעי חרדה ודאגה של המטופל ושל יקיריו. ואולם נסיבות מצערות טיפוסיות אלה אינן יכולות להוות בשום אופן צידוק לאלימות. אנשי צוות רפואי מבצעים בשגרה עבודה תובענית ומורכבת, נושאים באחריות לחיים ולבריאות, ומתמודדים לא פעם עם תנאים לא קלים ועם החלטות סבוכות במצבי לחץ. יש להגן על שלומם וביטחונם של עובדי ציבור במערך הבריאות למען שלומם וביטחונם האישי, ולא פחות מכך גם למען ציבור המטופלים והחולים. מי שפוגע באיש רפואה על רקע טרוניה הקשורה לטיפול, פוגע בסיכוייהם של מטופלים נורמטיביים וסובלניים לקבל טיפול יאות, וגורם לפגיעה במערך הרפואה הציבורי כולו. אלימות כלפי אח, או כל איש צוות רפואי אחר בבית חולים, על רקע תפקידו, הנה עבירה חמורה שמידת הפגיעה שלה בערכים המוגנים היא משמעותית.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

10. העבירה בוצעה על ידי הנאשם בעת שהגיע יחד עם אמו ואחותו למיון בית החולים. הנאשם, שלא היה מרוצה מכך שאמו התבקשה לבצע פרוצדורה הנהוגה על פי כללי בית החולים, הגיב בהתפרצות האלימה שתוארה בכתב האישום. האירוע היה אמנם ספונטני ולא קדם לו תכנון, ואולם חומרתה של ההתנהגות נעוצה בפרץ האלימות ובאובדן השליטה. יש לציין לחומרה, כי הנאשם שאל את אמו, אחרי שכבר הלכה ופתחה תיק רפואי על פי הוראתו של האח פיראס, מי הוא זה שנתן לה את ההוראה, ואז החל בהתנהגות האלימה, נכנס לאזור שהכניסה אליו אסורה, דפק על זכוכית, והשליך דלי - על אח אחר. התנהגות זו אינה לגמרי נעדרת תכנון, והיא ניכרת בנקמנות וברצון להפגין כוח ובריונות. בסופו של דבר, בחמימות מוח שבה פעל, השליך הנאשם דלי מלא נוזלים על אח אחר. אותו אח אחר, הותקף לפתע באלימות פיזית במהלומת דלי המכיל חומרי ניקיון בראשו, בעת שישב ושוחח בטלפון בתוך עמדת הצוות הרפואי המוקף זכוכית. האח ההמום שספג את החבטה, פעל

באימפולסיביות, כאשר זרק את הדלי הריק חזרה לעבר הנאשם, לא פגע בו, ולאחר מכן אף הניף את מוט עירוי הנוזלים ופגע ברופא אחר שעבד במקום, אשר נחבל בראשו. שרשרת האירועים התרחשה כפועל יוצא ממעשי האלימות הראשונית של הנאשם, בשל תגובה לדרישה לגיטימית לפתוח תיק, כפי שנדרש כל מטופל בכניסה לחדר המיון. העבירה שיוחסה בכתב האישום המקורי שונתה, במסגרת הסדר הטיעון, לעבירת נסיון לתקיפת עובד ציבור. תיקון זה מבטא את כוונתו של הנאשם לפגוע באח פיראס, שבסופו של דבר לא יצאה לפועל, כי מי שנפגעו היו האח באדר והרופא דר' אגבריה, ואולם לא ראיתי בתיקון זה של סעיף החוק משום נסיבה משמעותית לקולא, שכן אין בו להקהות את חומרת התנהגותו של הנאשם ואלימותו.

11. הנאשם, בעמדתו שהובאה בתסקיר, מסר כי היה תשוש ולא במיטבו במי צום הרמדאן, ועוד טען כי החרדה לשלומה של אחותו גרמה לו לאבד את עשתונותיו. לדברים אלה ניתן לתת משקל מוגבל ביותר, ואינם יוצאי דופן. הנאשם פעל על דעת עצמו, והוא האחראי הבלעדי לעבירה. אמנם לא נגרם נזק ממשי כגון חבלות, זולת החבלה לרופא, אך התוצאה הברורה הנה פגיעה בתחושת הביטחון של האחים באדר ופיראס, של כלל הצוות הרפואי. מהתקיפה עלול היה להיגרם נזק פוטנציאלי גבוה יותר, והדרך במקרים מעין זה קצרה לאיבוד עשתונות, לתגרה ולנזקים רחבים ופגיעה כללית בתחושת הביטחון האישי ובשלומם נוכחי המקום והציבור הרחב (ראה **ענין זגורי** לעיל).

מדיניות הענישה הנוהגת

12. נסיבות כתב האישום המתוקן אינן הולמות ככלל ענישה ללא כל רכיב של מאסר בפועל. אציין כבר כעת כי המלצת שירות המבחן לביצוע של"צ, אינה מתחשבת די הצורך בערכים המוגנים שנפגעו, ומצאתי כי אין לקבלה. עמדת המאשימה להטלת מאסר בעבודות שירות - מקובלת עלי.

אמנם בעבירות של תקיפת עובד ציבור, הוטלו עונשים מגוונים, הנעים בין מאסר על תנאי לבין תקופות מאסר משמעותיות לריצוי בפועל, אך בפסיקה מהעת האחרונה, העוסקת בתקיפת עובדי ציבור שהינם חלק מצוותים רפואיים, המגמה הברורה הנה כי עונשי המינימום הנם מאסר בעבודות שירות, וזאת לכל הפחות.

13. ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי הדין הבאים:

א. ע"פ 3526-20 **דוד זגורי נ' מדינת ישראל** (28.1.21) - בפסק הדין שאף הוזכר וצוטט לעיל, המערערים, אב ובנו, הורשעו בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. מערער 2 הורשע גם בעבירה של איומים. זאת על רקע תקיפת רופא ואח בקופת חולים. נפסק כי מתחם העונש ההולם לעבירות מסוג זה מחייב עונש מאסר בפועל, שירוצה מאחורי סורג ובריח. על מערער 1 נגזר עונש **מאסר בפועל למשך 12 חודשים ומאסר על תנאי**. על מערער 2 נגזר עונש של מאסר בפועל 26 חודשים ומאסר על תנאי. בנוסף נקבע כי כל אחד מהמערערים ישלם לרופא **פיצוי בסך 10,000 ₪**. ערעורו של מערער 1 נדחה, וערעורו של מערער 2 התקבל בשל שיקולי עקרונות אחידות הענישה (בהתייחס לגזר דינו של אדם נוסף שהיה מעורב בפרשה) **ועונשו נקבע על 20 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי**.

ב. רע"פ 1648/14 **יעקב יפרח נ' מדינת ישראל** (8.4.14), המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות תקיפת עובד ציבור, הפרעה לעובד ציבור ואיומים. המבקש תקף שני חוקרי מע"מ שהגיעו לביתו לצורך עריכת חיפוש, בעת מילוי תפקידם. החוקרים הציגו למבקש צו חיפוש, אך הוא סירב לעריכת החיפוש,

קימט את הצו וניסה לדחוף אותו בכוח לפיו של אחד החוקרים. לאחר זאת, שרף המבקש את הצו. בנוסף, איים המבקש על חייהם של החוקרים, במילים ובמעשים. בית משפט השלום גזר עליו שבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. **בית המשפט המחוזי קיבל חלקית את ערעורו של המבקש והעמיד את תקופת המאסר בפועל על ארבעה חודשים.** בקשת הערעור בבית המשפט העליון - נדחתה.

ג. רע"פ 7504/13 **הרצל אלי נ' מדינת ישראל** (22.12.13) - בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בגדרו התקבל באופן חלקי ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום, כך שעונש המאסר בפועל שהושת על המבקש בגין הרשעתו (לאחר ניהול הוכחות) בעבירות של תקיפת עובד ציבור ותקיפה סתם (מעשיו כללו קללות, סטירה ויריקה) - הופחת מתקופה של ארבעה חודשים **לשלושה חודשים ויום מאסר בפועל**, בעוד שיתר חלקי גזר הדין (מאסר על תנאי ופיצוי בסך 3,000 ₪ לכל אחד משני קורבנות העבירות), נותרו על כנם. בקשת הערעור נדחתה.

ד. עפ"ג 37590-02-20 **מדינת ישראל נ' מור מוסמן** (17.9.20) - המשיבה תקפה רופאה בחדר המיון באגרופים בגב, בכתף ושרטה אותה בשל אי שביעות רצונה מטיפול מסיבולי בסבתה ומשום שסברה בטעות כי סבתה נפטרה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר, וגזר על המשיבה שלושה חודשי מאסר על תנאי, 200 שעות של"צ, התחייבות כספית, ותשלום פיצוי למתלוננת בסך 1500 ₪. בית המשפט המחוזי קבל את ערעורה של המדינה וקבע כי **מתחם העונש ההולם במקרים של תקיפת עובד צוות רפואי צריך לנוע בין מאסר שנתי לרצותו בעבודות שרות לבין 18 חודשי מאסר בפועל** וגזר דינה של המשיבה הועמד על **ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות, פיצוי בגובה 10,000 ₪ למתלוננת, שלושה חודשי מאסר על תנאי והתחייבות.**

ה. ת"פ (כפ"ס) 26318-01-13 **מדינת ישראל נ' יוסף אלבו** (1.1.14) - הנאשם תקף מורה של בנו בבית הספר, דחף וגרר אותו, הצמידו לקיר ואף סטר לו. בית המשפט גזר על הנאשם **חמישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי קנס ותשלום פיצוי למתלונן.**

14. ב"כ הנאשם הפנה לפסקי הדין הבאים:

א. ת"פ (ק"ג) 21733-08-19 **מדינת ישראל נ' ארתור גולוב** (15.6.22) - הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של תקיפת עובד ציבור והתנהגות פרועה במקום ציבורי, בדומה לענייננו. לאור הנסיבות המורכבות של הנאשם, הצדדים הסכימו לענישה צופה פני עתיד, **ועל הנאשם נגזרו שני מאסרים על תנאי, קנס, פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלונן והתחייבות.**

ב. ת"פ (ק"ג) 23636-06-18 **מדינת ישראל נ' אבו שארב** (11.6.20) - הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע עבירות ניסיון לתקיפת עובד ציבור, הפרעה לעובד ציבור, העלבת עובד ציבור והתנהגות פרועה במקום ציבורי, לאחר שקילל וירק לכיוון קב"ט חברת שמירה במעבר תרקומי. **על הנאשם נגזרו 30 ימי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, שלושה חודשי מאסר על תנאי, התחייבות וצו מבחן לשמשך שנה.**

ג. ת"פ (ב"ש) 46507-10-13 **מדינת ישראל נ' אלירן אלחדד** (12.5.15) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו,

במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של תקיפת עובד ציבור והתנהגות פרועה במקום ציבורי, לאחר שתקף את המתלונן (שעבד כמאבטח במשחק כדורגל) בכך שנגח וחבט בפניו של המתלונן ושניהם נפלו ארצה והתגלגלו במורד המדרגות. כל זאת עשה הנאשם כשהוא תחת השפעת אלכוהול. **על הנאשם הוטלה ענישה צופה פני עתיד של מאסרים על תנאי, קנס, פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלונן וצו מבחן למשך שנה.**

15. ניתן גם לעיין בפסיקה נוספת מהעת האחרונה:

א. **רע"פ 3695-20 שי חן נ' מדינת ישראל (22.6.20)** - המבקש תקף שני רופאים בסטירות ואגרופים בסמוך למרפאה עקב חוסר שביעות רצונו מהטיפול שקיבל בנו במרפאה. בבית משפט השלום נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא ממספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שרות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, וכי הסדר הטיעון שנקבע בו עונש שעות של"צ בלבד, חורג ממנו במידה ניכרת. על המבקש הוטל עונש של **שישה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים ופיצויים בסך 4,500 ש"ח**. ערעורו של המבקש נדחה הן בבית המשפט המחוזי והן בבית המשפט העליון.

ב. **רע"פ 7398/15 ולדימיר רחמימוב נ' מדינת ישראל (6.11.15)** - הנאשם זרק עציץ פלסטיק לכיוון ראשה של עובדת בלשכת התעסוקה והעציץ נשבר. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 2 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין שמונה חודשי מאסר בפועל. על המבקש **נגזרו ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות, מאסר על תנאי, ותשלום פיצוי למתלוננת בגובה 2000 ₪**. הערעורים שהוגשו על ידי הנאשם לבית המשפט המחוזי ולבית המשפט העליון - נדחו.

ג. **עפ"ג (חיפה) 1302-01-21 מדינת ישראל נ' זיאן (15.7.21) המשיב תקף במכות אגרופים ושריטות, עד שהפיל לרצפה רופא ומנהל מחלקה בבית החולים עקב חוסר שביעות רצון מהטיפול שקיבל. בשל נסיבות מיוחדות של הנאשם ומצבו הרפואי, בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המדינה על קולת העונש, התיר על כנם את רכיבי הענישה שנקבעו בבית משפט השלום; **ארבעה חודשי מאסר על תנאי, התחייבות ופיצוי בסך 3000 ש"ח לכל אחד משני המתלוננים, והוסיף 200 שעות של"צ.****

ד. **ת"פ (כפ"ס) 40135-03-20 מדינת ישראל נ' אסף בר סלע (9.5.22)** - הנאשם היכה רופא בידו שאחזה כוס קפה, בעת שאשתו הייתה מאושפזת בבית החולים לאחר לידה והתפתח וויכוח בין הנאשם לרופא בקשר לצילום השיחות עמו במכשיר הנייד. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד תשעה חודשי מאסר בפועל. על הנאשם **נגזרו שלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות, מאסר מותנה, פיצוי בגובה 3000 ₪ והתחייבות.**

ה. **ת"פ (ירושלים) 3274-09-18 מדינת ישראל נ' עלי ואח' (14.12.21)** - על רקע מחלוקת בהתנהלות מול קרובת משפחה, הגיעו הנאשמים לבית החולים, היכו את האח המטפל ואיימו עליו שיהרגו אותו. הנאשמים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות איומים ונאשם 1 הורשע גם בביצוע עבירת תקיפת עובד חירום לפי סעיף 382א(ג) לחוק העונשין. נקבע כי מתחם העונש ההולם לנאשם 1 נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם 1 **נגזרו חמישה חודשי מאסר בפועל, שישה חודשי מאסר על תנאי, ופיצוי בסך 1500 ₪ למתלונן.**

16. כאמור, המאשימה הגבילה את טיעוניה לעונש מקסימלי של תשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בהתחשב בנסיבות כתב האישום ובמדיניות הענישה, מצאתי כי מתחייב מתחם עונשי שמתחיל בעונש של מאסר

בפועל. נדרשת ענישה ממשית אשר תהווה מסר ברור נגד אלימות מתפרצת ואנטי חברתית, אשר נפוצה יותר ויותר במקומות ציבוריים, ובמיוחד בבתי חולים ובמרפאות הציבוריות. אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין חמישה חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם במתחם העונש

הנאשם, צעיר בן 23, מנהל אורח חיים נורמטיבי, תורם לפרנסת משפחתו.

אין לנאשם הרשעות קודמות, הוא הודה בעבירה במסגרת הסדר טיעון וחסך זמן ציבורי.

הנאשם לקח אחריות והביע חרטה כנה על מעשיו. שירות המבחן סבר כי ההתנהגות בעת ביצוע העבירה לא מאפיינת את הנאשם בדרך כלל, וכי הסיכוי להישנותה - נמוך. במסגרת התסקיר אף נמסר כי הנאשם מבין את התנהגותו הפסולה גילה תובנה לגבי המניעים והכשלים שלו ולבסוף הומלץ להטיל עליו צו של"צ למשך 140 שעות.

לא מצאתי הצדקה לסטות ממתחם העונש, ולא ראיתי שיקולי שיקום מיוחדים ונדירים, אשר יש בהם לבסס ויתור על המסר העונשי, כדי ויתור על רכיב של מאסר בפועל.

אין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן במקרה זה. כפי שהוסבר באריכות לעיל, משהפכה אלימות כלפי צוותים רפואיים למכת מדינה, יש להוקיעה על ידי ענישה הולמת, ולכל הפחות על ידי הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות.

הנאשם נשלח לממונה על עבודות השירות ונמצא מתאים לביצוען.

עונשו של הנאשם יגזר אפוא למאסר לריצוי בעבודות שירות בתחתיתו של המתחם העונש.

אבוא לקראת הנאשם בכך שלא אטיל עליו קנס בנוסף לפיצוי למתלונן.

סוף דבר

17. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. חמישה חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות - בעירייה ובמתנ"ס של בית שאן.

מועד תחילת עבודות השירות אשר הומלץ בחוות הדעת חלף, ולפיכך אני מורה לנאשם להתייב לריצוי עונשו ביום 18.12.2022 במפקדת גוש צפון ליד כלא מגידו, לממונה יש סמכות לשנות את התאריך בהתאם לאילוצים.

הנאשם מוזהר בדבר חובתו לקיים את הוראות הממונה על עבודות השירות והאחראי על מקום העבודה ומובהר לו כי מסגרת עבודות השירות היא מאסר בפועל ולפיכך, הפרה של תנאים, אי הגעה לעבודה, הגעה בגילופין או שימוש בסמים וכיוצ"ב, הפרעות משמעת, עלולה להביא על פי חוק להעברת הריצוי למאסר בפועל בבית הסוהר.

ב. ארבעה חודשי מאסר על-תנאי, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שנתיים מהיום, כל עבירת אלימות פיזית באדם.

ג. תשלום פיצוי בגובה 1000 ₪ לכל אחד מהמעורבים שנפגעו - שני האחים הסיעודיים, והרופא - עדי התביעה 1,2,3. מתלונן. סכום הפיצוי ישולם תוך 120 יום, ויועבר לנפגעי העבירה על-פי פרטים שתמסור המאשימה למזכירות בית-המשפט בתוך 7 ימים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ג, 30 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.